

VERSEK A SZAVAKRÓL

MOLCER MÁTYÁS

GONDOLTÁL-E SZAVAKRA?

1

túrd el, hogy nem igyekszem tetszeni néked, a képem
sem festem kergült divatok módjára, vigyázva
mindenféle vacak kitalált hajolásra, hogy undor
húzódik beleimbe a látvány felmagasított
szennytornyától, lámpaüveg se leszek, hogy a fénybe
hulló dögbogarak fröccsenjenek ingem üvegjén.
Nincs szükségem senki enyelgő hódolatára,
mondhatsz önzőnek, sose bánom, hogy hova raksz majd,
ostoba eszméd mely rekeszébe; nem érsz vele semmit,
megmaradok már így lényemtől elkötelezve

2

tiszta keménység, kés, szigorúság vágja a versem
ép hitvallássá, hogy makulátlan irányt
lásson minden árny közepette, egy odvasuló, tört
élet lessen még lábnyomokat letarolt
útján. Emlékezzetek arra is, én magamat nem
állítottam még senki elé koronás,
rettentő törvényként, és nem akartam erősnek
látszani senki előtt...

3

oktalanúl oktatni okost fene élvezetes, mert
nézz bármerre, papolnak az ostoba szerzetesek, kik
öltözetekben cifrálkodva feszítnek a végső
eszmét hirdetik utcákon — tereken s kereken volt
és újult igazad hazugolják. Öklöd üresnek
érzed, kopva szavad, s csak elámulsz ennyi pimaszság
láttán, míg sír, fáj az igazság megszületetlen

4

lassult mozdulatom, te halálom utáni megértés,
 távolodó hangom régi halotti torát
 látod fényleni. Tűnt eszméletem elfeketült rom,
 talpazatos rémkép kűszik érezve feiém

SZELÍD SZÓVAL

1

idesodródsz. Ide, bárány-legelésű csitulásba.
 Babonázó, köröméltű kezem, oltó ereim ma
 mosolyodnak nevelői.

Beborítom feszülő, kis viselős tested a dalba,
 a harangdal-nevetésű, bodorító, velem ágyas,
 sokasító ölelésbe.

Kezem öltözteti álmod cicomás öltözetekbe,
 ki-be járhatsz (vele fordulsz). Aki voltál, sokasodjon
 az elérő anyaságban

2

míg keresném azt — a szavakba épült
 csillag-értékűt —, iszonyú ütések
 orvul átvernék dideregve óvott
 fészkem egét is

3

életed múlás, evezel valódi
 végtelenben; nyílt, örök és nyugalmas
 változatlanban. Ne segítsen ott már
 semmi varázslat

PONTOS SZAVAKKAL

1

hol sorsom özvegy-arca
 ekézve ráncba jajdul,
 erősödő dühömtől
 nyakam feszítem, s izmos
 dalt fúj a szél fülembe,
 fedetlen irgalom jön
 leszámolásra készen

2

közelre hozd a csontos
csöndet, hogy érlelő zaj
húsozza értelemmé

3

az éj kinyúlik, átfog
és marja magtalan, langy
nyílásod hevületen

SZAVAK

gyógyultan derülök, nyesett rögeszmém
téllenné merevült talpazatos, volt
béka-hódolatán, s nevetve ajtót
sarkig tárok az ég előtt a fénynek